

บทที่ 1

บทนำ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษร
ภาษาอังกฤษ คณะผู้วิจัยได้แบ่งเนื้อหาในบทนำนี้ออกเป็น 7 หัวข้อ คือ

- 1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา
- 1.2 คำถามการวิจัย
- 1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย
- 1.4 สมมติฐานการวิจัย
- 1.5 ขอบเขตการวิจัย
- 1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ
- 1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีผู้ใช้กันอย่างกว้างขวางในการติดต่อสื่อสารระหว่างชนชาติ
ต่างๆ ให้เข้าใจซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะในปัจจุบันนี้โลกมีความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีมาก
การคมนาคม การติดต่อสื่อสารกับนานาประเทศเป็นไปอย่างสะดวกและรวดเร็ว ส่งผลให้
ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศเป็นไปอย่างไร้พรมแดน ภาษาอังกฤษจึงเข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการ
ดำรงชีวิตของคนไทยเป็นอย่างมาก ทั้งด้านการค้า การศึกษาและการดำรงชีวิต สถาบันการศึกษาต่าง
ก็พยายามจัดการศึกษาเพื่อตอบสนองความต้องการดังกล่าว ด้วยการเปิดโปรแกรมการเรียนการสอน
เป็นภาษาอังกฤษ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษสามารถติดต่อกับชาวต่างชาติ
ได้

ยิ่งไปกว่านั้น ในปี พ.ศ. 2558 ประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศสมาชิกหนึ่งในสิบประเทศของ
ประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) ได้แก่ ไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ บรูไน
เวียดนาม ลาว พม่า และกัมพูชา ก็จะต้องเข้าสู่การร่วมมือกันกับประเทศสมาชิกอื่นๆแน่นอนว่า เมื่อ
ถึงเวลานั้นผู้คนที่จะเดินทางหลั่งไหลเข้ามาในประเทศไทยและประชาชนคนไทยที่จะเดินทางไปยัง
ประเทศสมาชิกอื่นก็จะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารเพราะภาษาอังกฤษถูกเลือกให้เป็น
ภาษากลางของประเทศในประชาคมอาเซียนไปแล้ว ดังจะเห็นได้จากกฎบัตรอาเซียนข้อ 34 ที่บัญญัติ
ว่า “The working language of ASEAN shall be English.” กล่าวโดยสรุปได้ว่า ภาษาอังกฤษจะ
เป็นภาษาที่ใช้ติดต่อสื่อสารในการทำงานร่วมกันของเจ้าหน้าที่รัฐบาล ตลอดจนองค์กรและหน่วยงาน

ต่างๆที่เกี่ยวข้อง ทั้งภาครัฐและเอกชน รวมถึงพลเมืองทั้ง 10 ประเทศในอาเซียนที่จะต้องทำธุรกิจร่วมกัน เดินทางท่องเที่ยว ทำความรู้จักคุ้นเคย และร่วมเรียนรู้ซึ่งกันและกัน และที่สำคัญจะต้องเดินทางข้ามพรมแดนเพื่อหางานทำและแสวงหาโอกาสที่ดีให้กับชีวิต ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมืออันดับหนึ่งสำหรับพลเมืองอาเซียนในการสื่อสาร สร้างสัมพันธ์สู่โลกกว้างของภูมิภาคอาเซียนที่เป็นโลกแห่งมิตรไมตรีที่ขยายกว้างไร้พรมแดน และเป็นโลกแห่งการแข่งขันที่ไร้ขอบเขตทางภูมิศาสตร์และวัฒนธรรม เมื่อเป็นดั่งนี้วงการศึกษาก็ได้มีการตื่นตัวและเตรียมพร้อมในการก้าวสู่ประชาคมอาเซียนกันอย่างพร้อมเพรียง นักการศึกษาหลายท่านแสดงทัศนะในการพัฒนาการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยโดยมุ่งเน้นว่าพลเมืองทุกคนในประเทศต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างมีคุณภาพ (นพพร สโรบล, 2555)

การที่จะสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างมีคุณภาพนั้น นักศึกษาควรที่จะออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องเพื่อความเข้าใจที่ดีของผู้ฟังและผู้พูดที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการติดต่อสื่อสาร หากนักศึกษาจำคำศัพท์ได้แม่นยำและสามารถนำมาใช้ได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่ว ซึ่งจะช่วยทำให้การเรียนรู้ได้ผลดียิ่งขึ้น ดังที่ วิลกินส์ (Wilkins, 1977: 111; อ้างใน ธีรพล สยามพันธ์, 2550: ออนไลน์) ได้กล่าวไว้ว่า การที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนต้องมีความรู้ด้านไวยากรณ์และคำศัพท์อย่างสมดุลกัน การเรียนรู้คำศัพท์เป็นสิ่งจำเป็นมาก เพราะคำศัพท์เพียงคำเดียวสามารถสื่อให้ผู้ฟังเข้าใจว่าผู้พูดต้องการอะไรแม้ว่าผู้พูดจะไม่มีความรู้เรื่องของหลักไวยากรณ์เลยก็ตาม

แต่การจะสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ตรงกับที่เจ้าของภาษาเขาใช้กัน ทั้งในเรื่องของเสียงพยัญชนะ เสียงสระ การออกเสียงสูงต่ำ การเน้นเสียงในพยางค์ต่างๆ ในภาษาอังกฤษนั้น ผู้เรียนต้องเข้าใจในหลักการออกเสียง หากไม่สามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้องแล้ว ก็อาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดพลาด คลาดเคลื่อนได้ ตัวอย่างเช่น การใช้ “ร” ในภาษาไทยแทนเสียง “r” ในภาษาอังกฤษในคำว่า rain, rice, right แต่ที่ผู้เรียนเลือกใช้เสียง “l” แทน ก็จะทำให้ความหมายของคำเหล่านี้เปลี่ยนไปเช่น rain กลายเป็น lain, rice กลายเป็น lice และ right กลายเป็น light (พิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2547 : 8) และไม่เพียงแต่ความหมายเท่านั้นที่เปลี่ยนไป ชนิดของคำ (Part of Speech) ก็เปลี่ยนไปด้วย แทนที่จะเป็นคำนามก็เปลี่ยนไปเป็นคำกริยาไปด้วย ดังที่พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2544) กล่าวไว้ว่า การที่ผู้เรียนไม่สามารถเปล่งเสียงที่เจ้าของภาษาฟังแล้วเข้าใจได้ ก็ยังไม่ถือว่าสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้

จากการพูดคุยสัมภาษณ์อาจารย์ชาวต่างชาติหลายท่านเพื่อหาโจทย์งานวิจัย คณะผู้วิจัยพบว่านักศึกษาโดยเฉพะอย่างยิ่งนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก สามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้องน้อยมาก นักศึกษาไม่พยายามฝึกการออกเสียงที่ถูกต้อง ไม่มีความสนใจที่จะเลียนแบบการออกเสียงให้ถูกต้องตามเจ้าของภาษา ซึ่งอาจมีอิทธิพลมาจากการแทรกแซงของภาษา

แม้ในการออกเสียงผู้เรียนชาวไทยมักจะเลือกใช้เสียงที่ตนคุ้นเคยและใกล้เคียงกับเสียงที่มีอยู่ในภาษาแม่ของตนมาใช้แทนเสียงในภาษาอังกฤษ อีกทั้งยังไม่สามารถเข้าใจและอ่านออกเสียงคำศัพท์ตามสัทอักษรได้ ถึงแม้ว่าจะได้เรียนวิชาภาษาศาสตร์เบื้องต้น (Introduction to Linguistics) และหรือวิชาสัทศาสตร์ (Phonetics) ไปแล้วก็ตาม ทำให้นักศึกษาไม่สามารถอ่านออกเสียงประโยคและเรื่องราวต่างๆที่ใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง ไม่สามารถเขียนตามคำบอก (Dictation) ได้ ไม่เข้าใจและไม่สามารถสื่อสารกับอาจารย์ชาวต่างชาติได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่วและเหมาะสม

คณะผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า หากปล่อยให้สถานการณ์และสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษยังคงดำเนินไปอย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน นักศึกษาก็จะไม่สามารถใช้ประโยชน์จากการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษได้ เกิดการสูญเปล่าทางการศึกษา นักศึกษาไม่สามารถสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง ไม่สามารถประกอบอาชีพตรงกับสาขาวิชาที่เรียนมา และไม่สามารถนำความรู้จากห้องเรียนไปใช้ป็นสื่อในการทำงานหรือการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นไปและการเรียนรู้ตลอดชีวิต แต่หากนักศึกษามีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของสัทอักษรภาษาอังกฤษ (Phonetic Symbols) ในระดับที่สามารถออกเสียงได้ เข้าใจวิธีการออกเสียงสระ พยัญชนะ เข้าใจการเน้นเสียงในพยางค์ต่างๆ รู้วิธีการเชื่อมเสียงและระดับเสียงแล้ว และสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ซึ่งสัทอักษรมีความสำคัญอย่างยิ่งในการฝึกออกเสียงที่ถูกต้อง เนื่องจากสัทอักษรสากล (International Phonetic Alphabet: IPA) ได้รับการพัฒนาขึ้นโดยสมาคมสัทศาสตร์สากล เพื่อใช้เป็นการเขียนมาตรฐานสำหรับการแทนเสียงพูดในทุกภาษา นักภาษาศาสตร์ใช้สัทอักษรสากลเพื่อแทนหน่วยเสียงต่าง ๆ ที่อวัยวะออกเสียงของมนุษย์สามารถเปล่งเสียงได้ โดยแทนหน่วยเสียงแต่ละหน่วยเสียงด้วยสัญลักษณ์เฉพาะที่ไม่ซ้ำกัน เมื่อนักศึกษามีความรู้ความเข้าใจในการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์ ก็จะสามารถอ่านออกเสียงและสื่อสารได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ นักศึกษาจะสามารถนำความรู้ความเข้าใจดังกล่าวไปใช้ในการศึกษาหาความรู้และใช้ในการออกเสียงอื่นๆที่มีใช้อยู่ในภาษาอังกฤษได้ทั้งหมดอย่างไม่ต้องสงสัย จึงตกลงร่วมกันว่าจะพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยการใช้แบบฝึกการออกเสียงโดยใช้สัทอักษรภาษาอังกฤษมาช่วยแก้ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษให้กับนักศึกษาในสาขาวิชาภาษาอังกฤษและสาขาอื่นๆที่จะได้รับประโยชน์จากแบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้สัทอักษรภาษาอังกฤษนี้ต่อไปในอนาคต

1.2 คำถามการวิจัย

1. การใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษช่วยพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาหรือไม่
2. ผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังใช้แบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้สัทอักษรภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร

3. ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้สัทอักษรภาษาอังกฤษในการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษอยู่ในระดับใด

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังใช้แบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้สัทอักษรภาษาอังกฤษ
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษในการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ

1.4 สมมติฐานในการวิจัย

1. ผลการทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษหลังการใช้แบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้สัทอักษรภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้สัทอักษรภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
2. นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการนำแบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษมาใช้ในการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก

1.5 ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตเชิงปริมาณคือ ประชากรคือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 1 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 3 หมู่เรียน รวม 111 คน ซึ่งลงทะเบียนเรียนนิเวศศาสตร์ภาษาอังกฤษ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 1 หมู่ 2 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ซึ่งลงทะเบียนเรียนนิเวศศาสตร์ภาษาอังกฤษ จำนวน 35 คน

ขอบเขตเชิงคุณภาพคือ ได้พัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง ได้ทราบผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาก่อนและหลังใช้แบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้สัทอักษรภาษาอังกฤษ ได้ทราบความพึงพอใจของนักศึกษาก่อนและหลังใช้แบบฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้สัทอักษรภาษาอังกฤษ

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

1. สัทอักษรสากล (International Phonetic Alphabet: IPA) คือสัทอักษรรูปหนึ่ง พัฒนาโดยสมาคมสัทศาสตร์สากล เพื่อใช้เป็นการเขียนมาตรฐานสำหรับการแทนเสียงพูดในทุกภาษา นักภาษาศาสตร์ใช้สัทอักษรสากลเพื่อแทนหน่วยเสียงต่าง ๆ ที่อวัยวะออกเสียงของมนุษย์สามารถเปล่งเสียงได้ โดยแทนหน่วยเสียงแต่ละหน่วยเสียงด้วยสัญลักษณ์เฉพาะที่ไม่ซ้ำกัน

2. แบบฝึก คือแบบฝึกที่นำมาใช้ประกอบการจัดการเรียนการสอนเพื่อแก้ปัญหาเฉพาะทักษะ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความชำนาญและเสริมสร้างความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียน ทบทวน ความรู้ต่างๆให้สามารถจดจำเนื้อหาได้แม่นยำมากขึ้น มีลักษณะคล้ายแบบทดสอบย่อย แต่มีลักษณะที่เฉพาะเจาะจงมากกว่า ลักษณะปัญหาในแบบฝึกจะเรียงลำดับจากง่ายไปยากและต้องเป็นปัญหาที่เสริมทักษะพื้นฐาน

3. การออกเสียงภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการออกเสียง พยัญชนะ สระ ตลอดจนการออกเสียงในคำ วลี และประโยคต่างๆที่ปรากฏอยู่ในบทเพลงที่นำมาใช้ในการฝึกออกเสียง รวมถึงการเชื่อมโยงเสียง และการเน้นเสียงหนัก-เบาได้อย่างถูกต้อง ซึ่งสามารถวัดโดยใช้แบบวัดการออกเสียงภาษาอังกฤษ

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้พัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรสากล
2. ได้ทราบผลสัมฤทธิ์ของการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรสากลในการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ
3. ได้ทราบความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรสากลในการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ
4. ได้แนวทางการฝึกการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยแบบฝึกสัทอักษรสากลที่ผู้สอนสามารถนำไปใช้พัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนกลุ่มอื่นๆ